

maatte stille dem, og Rigsdagen maa stille dem i ikke ringere Grad. Men hvis man saa ser efter, hvilket Svar Ministeren har givet paa Spørgsmaalene, vil man se, at Ministeren har ikke givet det fjerneste Svar. Det eneste, der maaske skulde kunne regnes som en Antydning af et Svar, er, at Ministeren siger: „Jeg tror, man fremtidig maa tage Opgaverne og Vanskelighederne saaledes, som de møder“. Ja, det er et af disse Orakelsprog, som den højtærede Minister undertiden anvender, og som synes at være en nem og bekvem Udvej til at klare sig; men Udvejen glipper alligevel i dette Tilfælde. Det er smukke Ord, Ministeren her har brugt, men det kan siges kortere. Disse Ord udtrykker egentlig med en gammel dansk Talemaade dette: Den Dag, den Sorg, og det har nu aldrig været nogen god Finanspolitik, i alt Fald er det en Politik, som Rigsdagen for sit Vedkommende maa afvise. Vi kan ikke følge nogen Den-Dag-den-Sorg-Politik. Vi maa efter de Erfaringer, vi nu har gjort, søge at gardere os saa meget som muligt overfor kommende finansielle Vanskeligheder, som kan true med at føre os ud i et fuldstændigt Uføre. Derfor er Tiden ikke til en Skæbnepolitik som den, Finansministeren synes at ville følge, den Politik at sige: Vi maa give os Skæbnen i Vold og lade den kommende Dag sørge for sit eget! Nej, vi maa, som almindelige, fornuftige Mennesker maa i deres private Husholdning, spørge os selv: Hvad kan der spares, hvordan kan der spares, hvad maa vi gøre for at undgaa Ruinen?

Det er dette Spørgsmaal, Rigsdagen nødvendigt maa stille til sig selv. Derfor mener jeg, at Rigsdagen ikke kan vedtage det her foreslaaede Statslaan, uden at vi faar et væsentligt bedre Overblik over den finansielle Stilling, saaledes som den er, og saaledes som den kan antages at ville arte sig i Fremtiden, og uden at vi faar faste Holdepunkter med Hensyn til, hvilke Forholdsregler Ministeriet mener bør tages for at undgaa en lignende Misere i Finansaaaret 1919—20 som den, vi nu sidder i i 1918—19. Det, der er fremkommet i Bemærkningerne til Lovforslaget og i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, er i saa Henseende ganske ufyldestgørende. Navnlig savnes der aldeles alle Antydninger af, hvad der fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side kan gøres for at raade Bod paa Skaden og i alt Fald forhindre, at vi næste Aar kommer endnu længere ned. Vi maa altsaa med den højtærede Regering have en Overvejelse af de

Muligheder, der kan være for Besparelser i Udgifterne, inden vi kan gaa med til et Statslaan som dette. Ellers vilde det være at kaste disse 120 Mill. Kr. ned i en bundløs Afgrund, uden at der var skabt ringeste Sikkerhed for, hvad der skal komme efter, og det er en Handlemaade, som Rigsdagen ikke kan forsvare at deltage i.

Ind under disse Overvejelser, som maa dreje sig om vor hele Stilling, maa ogsaa gaa Overvejelser, der maa have til Formaal at bringe os paa fastere og solidere Grund med Hensyn til den ekstraordinære Myndighed, som blev overladt Regeringen i Krigsaarene — jeg tænker her ganske særlig paa Loven af 7. August. Det er i Kraft af denne Lov, at der er fastsat Maksimalpriser og truffet en Række meget indgaaende og omfattende Bestemmelser. Efterhaanden har Lovgivningsmagten beskæftiget sig med en Række af disse Emner, og paa saare vigtige Omraader har den taget Sagen i sin Haand, men netop paa det mest flydende og gyngende Omraade, det, som ogsaa synes at have beredt Finansministeren de største Skuffelser, nemlig Statens store Varehandel, er Rigsdagen faktisk ikke i Stand til at gribe ind med nogen som helst Virkning. Dertil kommer, at der overhovedet ikke kan tales om at komme paa nogenlunde fast og solid Bund i finansiell Henseende her i Landet, saa længe denne ganske ukontrollerede og ukontrollable Myndighed hviler i den høje Regerings Haand. Det er klart, at ved Anvendelse af denne Lov vil Regeringen til enhver Tid være i Stand til at sætte Rigsdagen mat i Lovgivningsspørgsmaal, som muligvis maatte være dem imellem med Hensyn til Pris- og Forsyningsforhold. Regeringen sidder i saadanne Forhold, saa længe den har Loven af 7. August, altid ved den lange Arm. Rigsdagen kan debattere, kan have sine Meninger, men skaffes der ikke nogen Lov til Veje, handler Regeringen efter sit eget Skøn og med den Bemyndigelse, som ligger i Loven af 7. August, saaledes som Regeringen nu har forstaaet den. Altsaa, skal vi komme ind i nogenlunde sikre Forhold, og skal Rigsdagen virkelig kunne faa Haand i Hanke med vor finansielle Genrejsning og med Ordningen af vort økonomiske Liv, maa Rigsdagen genindtræde i den Myndighed, den gav fra sig ved Krigens Begyndelse.

Der er ogsaa et andet Hensyn, som gør dette paatrængende nødvendigt. Det er Hensynet til Landets finansielle Ydeevne og dets Fremtidsudsigter i det hele taget. Der